

**מדינת ישראל היא נס שיצרו בני אדם.
בוגי יעלון**

**גיליון מס' 2512 ה' אייר תשע"ח * 20 באפריל 2018
כפר הנשיא * עלון פנימי
עורכת: שושנה שרקי sachlav@kfar-hanassi.org.il**

**בצער רב אנו מודיעים על
פטירתו בטרם עת של חברנו**

**שבי מזרחי
ז"ל**

**ומשתתפים בצערם של ציונה,
מירית, לוטן, ושלומי,**

ובני המשפחה

שבי

שבתאי מזרחי, שבי, בן יוסף ומרים. נולד בתל אביב ביוני 1951.

גדל במשפחה מסורתית, חמה ומלוכדת בתל אביב, ואהב לספר זיכרונות ילדות על המנהגים והחגים היפים.

בהיותו בן 18 הגיע עם גרעין הנח"ל שלו לקבוץ בארי, אותו אהב והעריך, וגר שם לא מעט שנים לאחר שחרורו.

את ציונה פגש לאחר שחנה פרנקלין המליצה לה, ואף לחצה עליה, לנסוע לנופש יחידים באשקלון, שם הייתה גם קבוצת חברים מבארי. הקשר התפתח.

ביום בו נפטר לו סגל, הייתה ציונה אמורה לנסוע לראשונה לבארי. כך שפגישתם המאורגנת הראשונה הייתה כאן, בימי השבעה של לו, שלא זכה להכיר את חתנו.

שבי נישא לציונה באוגוסט 1985, והשניים עברו לשנת ניסיון בבארי. ציונה משכה לחזור, ושבי – אוהב שלום ורודף שלום – הסכים, וכך זכינו אנו.

למרות ששבי שאף לעבוד בחקלאות, בנוי או במטבח, הוא התבקש לעבוד במפעל, וכך עשה, בנאמנות של קיבוצניק בנשמתו, לאורך שנים רבות. עבד במסירות רבה, למרות שהיו גם תקופות לא קלות.

מירית ולוטן נולדו וגדלו לתפארת, וכן "הילד" השלישי במשפחה – בית בלונד. שנים רבות השקיעו ציונה ושבי ב"ביבי" שלהם, בניהול שוטף, רישום ההזמנות, ושאיפה מתמדת לשיפורים ולשיפוצים של המקום. פרסמו והסבירו, נלחמו בממסד והשיגו תקציבים. הכל בהתנדבות ומכל הלב.

שבי היה איש של אנשים. אכפתי ורגיש לכל, ביחוד לחולה ולנזקק. "צדיק", כפי שציונה קראה לו. התעניין ותרם בתחומים רבים.

החל בוועדת תחבורה, והמשך בספורט - מקומי, בארץ ובעולם – ונזכור את יוזמתו לקיים טורניר כדורגל שנתי לזכר צביקה ז"ל.

בשנות השמונים והתשעים ייצג את כ.ה. בוועידות של התק"ם, והיה חבר במזכירות.

הדת והמסורת היו חשובות לו מאוד. שבי נלחם להקמת בית כנסת, ואף השיג תקציב לשם כך, אך העניין נפל בגלל חילוקי דעות, ונושא זה כאב לו מאוד.

הוא השתתף ואירגן תפילות, בהלוויות ובימי "שבעה" על חברים, דאג להביא את אנשי מצפה נטופה ללוות את תפילות יום הכיפורים, ולאחרונה את אנשי חב"ד לקריאת המגילה.

שבי אהב לבטא את דעותיו, חוויותיו ומחשבותיו, ועשה זאת היטב. לאורך שנים כתב ב"דברי", במדור המיתולוגי "פירורים" ומחוצה לו. הוא כתב מעומק הלב, בישרות, לעיתים בכאב גדול, ותמיד בדעה מגובשת, באיכפתיות ובכנות.

הוא התעניין בכל הקורה בקיבוץ, בארץ ובעולם; התריע על נושאים שנראו לו חשובים וזקוקים לשיפור, ושמח בשמחות של כל אדם. המדור, אותו פירסם בעזרתה הנאמנה של ציונה, תמיד נחתם במילים: שבת שלום ומנוחה, ושיעבור הכל ממול; ובציון שעות כניסת השבת ויציאתה, ופרשת השבוע.

שבי כאב מאוד את התפרקות הקיבוץ המסורתי, את הפערים הגדולים ברמת החיים בין החברים, וירידת הערבות ההדדית למינימום. דיבר וכתב נגד המגמה והתהליכים, אך ללא הועיל.

נוסף לעיסוקיו הרבים היו לשבי לא מעט תחביבים, ביניהם בישול, תיקון חפצים, ובניית שעונים מחומרים שונים.

ב-2004 התגלה גידול בראשו, שגרם לבעיות בריכוז ובמוטוריקה. הוא עבר ניתוחים, תהליכי שיקום, ונאלץ בהדרגה לעזוב את תפקידיו הרבים.

לפני כחצי שנה באו לגור כאן, לשמחתו ולשמחת כולנו, מירית ושלומי, והנכד איתי. משפחתו, צוות המרפאה וחברים רבים ליוו אותו בדאגה ובאהבה ועשו ככל הניתן להקל עליו.

שבי הצדיק – יהי זכרך ברוך.

רחל גינת

שבי היקר

דברים שרציתי לומר בהלוויה:

למרות שידוע שכהנים מנועים מלהיכנס לבית העלמין אני מרשה לעצמי להכניס כהן גדול אחד לכבודך ולזכרך בצורת שורה משיר של leonard cohen המבטאת את הרגשתי משנודע לי על לכתך בטרם עת. השיר נקרא: everybody knows (כולם יודעים) והשורה מהשיר:

everybody knows the good guys lost...

יהי זכרך ברוך

אבי רוזנקרנץ

שבי היקר

שבי קיבל אותנו בזרועות פתוחות ובחיוך חם לביתנו החדש בקיבוץ. תמיד היה מוכן להציע לנו חלב או מיקסר תמרים ומכל הבא לידו ברוחב לב... הוא התרגש במיוחד כשנולד הבן שלנו גבע והגיע לברית שלו בשמחה גדולה.. הכין לנו אוכל בהמון חום ואהבה ... זה מי שהוא היה- מלא באהבה ובאופטימיות ומוכן לקבל כל אחד באשר הוא לביתו ולמשפחתו .. כל כך עצוב שהלך לעולמו, כל כך תחסר שבי.. אוהבים אותך מכל הלב תנוח על משכבך בשלום אמיר אופירה גבע דרור ולולה

אופירה שפירר ונדוגן

חגיגות ה 70

לתשומת לב האומנים לקראת חגיגת השבעים:

**אומני הקיבוץ מוזמנים לפגישה לקראת תערוכה בשם
"מראות ונופים בכפר הנשיא".**

**ניתן לקבל בדים על מסגרת
כדי לצייר נופים מקומיים
או להציג ציורים קיימים של המשק.**

**הסברים נוספים יינתנו בערב חברתי
שיתקיים בלב הקיבוץ ביום ג' 4/24 בשעה 20:00
במועדון.**

להתראות, רג'י

קורס משפחה בטוחה

אני מעוניין לארגן בקיבוץ קורס של "איחוד ההצלה" שבו ילמדו משפחות עם
תינוקות חודשים את כל נושא ההחייאה לתינוקות וילדים, ואיך לשמור על הבית
מפני סכנות.

המעוניינים, מוזמנים לפנות אלי 050-5776747.

כשהיו מספיק נרשמים, אודיע על תאריך, מקום ושעה.

איציק

לכל חברי קהילת כפר הנשיא / יוחאי וולפין

שלום רב

בימים אלה אני מסיים תקופה, של כמעט ארבע שנים, בהן הייתה לי זכות גדולה מאוד להיות מנהל הקהילה של כפר הנשיא. נכנסתי לתפקיד מספר חודשים לאחר ששיוך הדירות נכנס לתוקף וחברי האגש"ח הצביעו בקלפי ואישרו את חוברת אורחות החיים. שני האירועים הכתיבו את מסגרת עבודתי כמנהל הקהילה.

כשנבחרתי לתפקיד מוניתי להיות מנהל הקהילה של האגש"ח בקיבוץ, אך היה לי ברור, שהמשימה החשובה ביותר תהיה, להפוך את הקהילה ההטרוגנית שלנו, לקהילה אחת חזקה וסינרגית, שתשמור מצד אחד על ה DNA והמסורות המיוחדות שלה, ומהצד השני לא תפחד להיפרד ממה שכבר אינו מתאים ולהוסיף מסורות חדשות.

ההחלטה שהתקבלה באגש"ח על שינוי אורחות החיים בסוף 2014, העמיקה מאוד את ההפרטה. התקציב שאושר לקראת 2015, היה תקציב ששיקף באופן חד וברור את רצון חברי האגש"ח בתהליך ההפרטה. בשנה זו לא תוקצבו סעיפים כמו: הברכה (שעד 2014 תוקצבה ע"י האגש"ח בכ- 250 אלף ₪), מועדון החברים (שתוקצב עד אותה השנה בכמה עשרות אלפי שקלים), וועדת הבנים (שנהנתה עד אז מתקציב שנתי של 40 אלף ₪) ועוד.

האתגר הראשון שעמד בפני היה למצוא דרך, שתאפשר להמשיך ולקיים את הפונקציות הקהילתיות ללא תקציב מהאגש"ח, תוך שמירה ושיפור של האיכות שלהן. מיד אפרט את המקומות בהם פעלנו לעשות זאת, בסיוע עבודה מאומצת של אנשים רבים בקהילה שלנו.

וועד מקומי:

משימה לא פחות חשובה שעמדה לפנינו, לתפיסתי, היתה לחבר בין תושבי ההרחבה לתושבי הקיבוץ הוותיק.

לצערי, נעשו בעבר לא מעט טעויות בתהליך קליטת התושבים בהרחבה. עד 2014 עסקנו כולנו בניסיון לכפות האחד על השני את הדרך אותה ראינו כמתאימה ונכונה לניהול היישוב. משיחות רבות שקיימתי עם כניסתי לתפקיד למדתי, שכולנו עסוקים ב"להשמיע" ואף אחד לא מקשיב. כשהאוזניים נפקחו התגלה, כי כולם כיוונו פחות או יותר לאותו מקום וכולם רצו להשתתף בתהליך בניית הישוב ובפיתוחו.

אחד האירועים המרגשים ביותר בתהליך ההתקרבות, היה הגיוס הראשון של "קהילה למען קהילה". בשבת בבוקר התייצבו 80 חברי קהילה לניקוי המרזבים

של הוותיקים. באותו יום חווינו הרבה רגעים מרגשים: כמו הרגע בו מנחם טובה ושלושת ילדיהם, שעברו לגור בשכונת ההרחבה שנתיים קודם לכן, נקשו על דלת ביתו של ותיק ממייסדי הקיבוץ, שאין לו כוח לעלות לגג- והציעו לנקות את המרזבים בביתו. החיוך על פניו של הוותיק והניצוץ בעיניהן של בני המשפחה, היו תחילתו של המסע לגישור על הפערים ולחיבור בין כולנו. הגיוסים וטיולי המשק שהתקיימו מאז, סייעו בהמשך התהליך לליכוד הקהילה.

כפר הנשיא הוא הקיבוץ היחיד בתנועה הקיבוצית עם הרחבה ללא אגודה קהילתית. בשנת 2012 קם הוועד המקומי של כפר הנשיא במתכונתו הנוכחית. עד אז, הנהלת הקהילה שימשה גם כוועד מקומי (בשפה "המקצועית" זה נקרא זהות וועדים בין ההנהלה של האגש"ח לוועד המקומי). באותה שנה, במהלך שנכפה על הקיבוץ, נוספו לחברי וועד ההנהלה של האגש"ח, שישה נציגים שאינם חברי אגש"ח. לפי הדיווחים, ששמעתי משני הצדדים, הישיבות הראשונות היו מלוות בהרבה חשדנות ובחוסר אמון, והן שיקפו את היחסים בין תושבי ההרחבה לחברי הקיבוץ.

כשנכנסתי לתפקיד הבנתי, שה"יצור" המוזר שנכפה עלינו הוא המפתח ליצירת השינוי המיוחל: שלושה עשר אנשים, שמייצגים את כל חלקי האוכלוסייה, יושבים סביב שולחן אחד ומדברים על טובת הישוב. כשמונית ליו"ר הוועד המקומי (התפקיד נעשה בהתנדבות, כמו גם התפקיד של כל חברי הוועד), התחלתי להוביל עם חברי תהליך להעצמתו, כדי שבסופו של דבר הוועד יהפוך לגוף הפורמלי שמנהל בפועל את כל התחומים הקהילתיים השייכים לכלל תושבי כפר הנשיא.

בראשון בינואר 2018, הגיע התהליך לסיומו והוועד המקומי הפך לגוף שמנהל בפועל את התחום המוניציפלי ביישוב. בנוסף, הוועד המקומי לקח על עצמו את האחריות לניהול התרבות, הספורט ואת ארגון חגיגות השבעים. בימים אלה, מוטי בן אדיבה משמש כמזכיר הזמני של הוועד המקומי, תפקיד אותו הוא ממלא בהתנדבות, וזו ההזדמנות להודות לאיש היקר, שהיה שותף מלא ותרם רבות לתהליך היסודי לעיצוב הוועד המקומי בדמותו כיום ולכל חברי הוועד שמשקיעים ממרצם ומזמנם היקר ללא לאות- לטובת הכלל.

לאורך התקופה בה כיהנתי כמנהל קהילה, לקחתי חלק פעיל בהובלת צוות ההיגוי של מנהלי הקהילה במועצה האזורית הגליל העליון. מנהלי הקהילה במועצה הבינו שאפשר ללמוד מניסיונם של האחרים ולשלב כוחות למען מטרות משותפות. צוות ההיגוי של מנהלי קהילה בשנה האחרונה התמקד, בין השאר, בחיבור כל מנהלי הקהילה במועצה האזורית הגליל העליון, לצורך עבודה משותפת מול ועם המועצה, במטרה להגדיל את סל השירותים. "סל השירותים" הוא התקציב שהמועצה מעבירה לקיבוצים באמצעות הוועד המקומי, לצורך ניהול הפעילות המוניציפלית ביישוב. התקציב מגיע מתשלומי הארנונה שמשלמים תושבי המועצה. התוצאה הישירה של התהליך, שהייתי בין מוביליו,

היא תוספת של 130 אלף ש"ח לתקציב הוועד המקומי של כפר הנשיא השנה וכולנו מקווים, שהחל מהשנה הבאה הסכום יגדל. בחרתי לסיים את התפקיד כעת, מספר חודשים לפני סוף הקדנציה, בעיקר מתוך תחושה, שהחזון של וועד מקומי הפך למציאות. לפי תפיסתי והרגשתי, כעת, כשהוועד המקומי התחיל לעבוד במתכונת הנוכחית, הגיע הזמן לשחרר ולתת למישהו שאינו מזוהה עם המנגנון הישן של האגש"ח- להוביל.

ברית השחייה:

אתחיל בתודות: תודה ענקית לרותם הלפר, שניהלה את הברית בשנתיים האחרונות ותמשיך לנהל אותה גם השנה. תודה רבה גם לעמליה נוי וללאה כץ על תרומתן לוועדת הברית.

כפי שצינתי בתחילת הדברים, כשנכנסתי לתפקיד הוחלט שהברית לא תתקצב ע"י האגש"ח. שלוש אפשרויות עמדו על הפרק:

1. לסגור את הברית ולא לפתוח אותה עד למציאת תקציב.

2. לתת למפעיל חיצוני לנהל את המקום ולמעשה להפוך את הברית לציבורית.

3. לגבות כסף מכל המשתמשים.

הדרך לקבלת ההחלטה וליישומה לא היתה פשוטה: מצד אחד נדרשנו לבנות תקציב מדויק שצופה פני עתיד (כאשר מספר המנויים היה בסימן שאלה), ומהצד השני נדרשנו כולנו לשנות את המציאות אליה הורגלנו ולהתחיל לשלם עבור הכניסה לברית.

אני רוצה להודות לראג'אן, שהתגייס בכישרון רב להוביל את התהליך. תודה נוספת מגיעה למספר חברים ותושבים, שלמרות שאינם מגיעים לברית בחרו לשלם עבור מנוי, רק מכיוון שרצו בהצלחת המהלך החשוב הזה.

על אף שהתקציב השנתי של הברית, בסך 250 אלף ₪ בוטל, הברית החזיקה את עצמה בשתי העונות האחרונות (2016/2017), רמת השרות גבוהה מאד וכל מי שמשתמש בברית בקיץ, נהנה ממתקן איכותי. ישר כוח לכל המפעילים המצילים ולמי שהתגייס לטובת הפעלת הברית.

בטחון

לעבודתו המקצועית והמסורה של נתן ברק רב"ש הישוב, יש השפעה ישירה על כך שרמת הביטחון של תושבי כפר הנשיא עלתה. בשנתיים האחרונות נתן ואני הובלנו מהלך שחיזק את הביטחון בכפר הנשיא ובמקביל חסך כ 150 אלף ₪ בשנה. החיסכון הושג באמצעות "מכירת" שרותי ביטחון למפעל הבונים, ללולי שיאון ולקולחי הגליל העליון, שבחרו לשלם עבור עבודתו המקצועית של נתן ברק. התייעלות משמעותית נוספת, נבעה מהחלטה המשותפת של הקיבוץ והמפעל- להעסיק שומר אחד. עבודת השומר השתנתה אף היא: השומר לא

יושב כל הלילה בשער הקיבוץ ומסייר מדי פעם, אלא מסתובב בשטח כשהוא מחויב להחתים דיגיטלית 20 נקודות שמפוזרות במקומות שונים בישוב.

לוויות

יש לנו בקהילה צוות מתנדבים שעוסק בעבודת הקודש של ליווי הנפטרים בדרכם האחרונה. פטירה של אדם אינה מתוכננת מראש, אך כל אחד מן המתנדבים, עוזב הכל מיד ודואג למלא את חלקו בהכנת טקס הלוויה. אני רוצה להודות לכל אותם צדיקים, שמיד עם קבלת ההודעה העצובה, מתחילים לפעול: תרצה בן דוד, רפי פרנק, צילה בן רשף, אבלין וואלך, רחל גינת, שיפי מתתיהו, אלק קולינס, מרים כהן, רותם איילון, רותי עמית דוד קולט ושמחה ארנולד. כולי תקווה שלא נדע עוד צער, אך מתוך הניסיון וההבנה שהמוות הוא חלק מן החיים, כולנו צריכים להודות על הרגישות והמקצועיות של צוות יקר זה.

(ובמעבר חד...) חינוך

במהלך השנים אנחנו שומעים לא אחת, את המשפט "החינוך שלנו על הפנים". אני מבקש להדגיש כי למרות שאנו עומדים בפני אתגרים לא מעטים בתחום החינוך, יש לנו סיבות רבות לגאווה. החינוך בגיל הרך מנוהל ע"י איילת מרום, שעושה עבודה מעולה בתנאים מאתגרים ביותר. הצוות המקצועי והמוערך מורכב מגננות ומטפלות מנוסות שנרתמות ליצירת סביבה חינוכית ראויה לילדנו, גן רימון זוכה לשבחים רבים מהמועצה האזורית וממשרד החינוך. במערכת החינוך הבלתי פורמלית, למרות האתגרים, עדיין חשוב להסתכל על חצי הכוס המלאה. כולנו שמחים על כך שהמדריך בנעורים הוא בן הקיבוץ, שגדל במערכת החינוך שלנו, מכיר מקרוב את המסורות ויש לו גישה הנכונה לנערים ולנערות. התברכנו בהדס וייסבקר שנכנס לעבוד בנעורים בתחילת השנה והוא עושה עבודה מעולה עם בני הנוער. האתגר הגדול שמלווה את מערכת החינוך הבלתי פורמלית כבר מספר שנים הוא התלתון (כיתות א' – ו'). לשמחתנו זכינו בשירה שטינר, גם היא בת הקיבוץ, שהחלה לעבוד עם הילדים בתלתון, בחודשים האחרונים ונרתמה לעבודה מכל הלב. בנוסף, התברכנו השנה בשיתוף פעולה עם תנועת הנוער של "השומר החדש". במהלך של זיהוי הזדמנות חד פעמית, נכנסו לחייו שישה ש"שנים עם "ידיים ירוקות", והביאו המון מוטיבציה ויכולות הדרכה מעולות. חשוב לציין שתנועת הנוער של השומר החדש השקיעה ותשקיע בכפר הנשיא בכל שנה 300 אלף ₪. נכון לכתיבת שורות אלו, בעקבות ההצלחה של חוות כפר הנשיא, מספר רב של קיבוצים מבקשים להצטרף לתנועת הנוער של השומר החדש ולזכות גם הם בש"שינים שיפעלו בשיתוף פעולה עם מערכת החינוך הבלתי פורמלית, על פי המודל שאנחנו בונים כאן.

האתגר הגדול טמון בשילוב כל הגורמים למערכת אחת, שנותנת לילדים שלנו את הטוב ביותר מבחינה ערכית, חינוכית וחברתית, תוך שמירה על המסורות ועל המוכר והידוע.

באתגר זה עסקנו שעות ארוכות במנהלת החינוך יחד עם ההורים. ברמה האישית אני מרגיש שבנקודת הזמן הזו, לא הצלחתי להביא את המערכת לנקודת האיזון (אם יש כזאת...). הפוטנציאל גדול, ואני מקווה שנשכיל כולנו לחזק ולחבק את העוסקים במלאכה.

תודה גדולה מגיעה לחברי מהנהלת החינוך ברשות ראג'אן קיטאי: מיכל דדוש, רותי גדליזון, אורה המר, יגיל אורן, שרית קולינס וגלית שמואל, שתרמו שעות ימים של עבודה במסירות אין קץ.

אם נמשיל חינוך לעולם הספורט, החינוך משול לריצת מרתון. את התוצאות רואים אחרי תקופה ארוכה ומאמצים ניכרים. בעידן המודרני אנחנו רוצים לקבל הכל כאן ועכשיו, אך כדאי שננסה לזכור שאותו מדריך/ נציג ציבור/ חבר הנהלה, לא תמיד יכול לספק תשובה מידית. אם נמשיך את משל המרתון, אנשי הצוות החינוכי זקוקים לכך, שהסביבה וההורים בפרט, יתייצבו לצד הדרך בעלויות, כשהם מתנשפים ומזיעים ויגישו להם כוס מים קרים.

תקשורת מקומית

בהתחלה אמרו שהיא חופרת, ולקח לנו קצת זמן ללמוד איך לעבוד עם אפליקציית 'מקומי', אך היא הפכה לחלק בלתי נפרד מחיינו, תוך שהיא מאפשרת לאחרים על התחומים השונים בקיבוץ להעביר הודעות ותמונות בזמן אמת לציבור הרחב. בנוסף, הפסקנו לחלק דפים בתאי הדואר ותרמנו לשמירה על היעילות...

המידעון: התחיל את דרכו לפני שנתיים, כאמצעי להעברת מידע על הנעשה בהנהלות ובוועדות השונות. מתוך רצון לחזק את החיבור והאמון בין תושבי ההרחבה וחברי הקיבוץ, קיבלנו החלטה שהמידעון יופץ לכל תושבי כפר הנשיא מתוך הבנה שההחלטות המתקבלות בהנהלת האגש"ח, משפיעות באופן ישיר ועקיף על כל מי שמתגורר ביישוב. זאת כמובן הזדמנות להודות לנוירית אורן שעורכת במסירות רבה את המידעונים ומתחזקת עבורנו את האתר של כפר הנשיא ותודה לשושנה שרקי שעמלה והחזירה את 'דברי' האהוב.

רווחה ותרבות

אגף הרווחה פועל ימים כלילות למען הקהילה, במרפאה עובד צוות מסור שאין שני לו, המפגש ומועדון 'מופת' מספקים בית חם ומגוון לאוכלוסייה המבוגרת של כפר הנשיא, צילה בן רשף מנהלת את 'בית יונתן' במסירות אין קץ ונלחמת כלביאה באומץ רב על שירות מעולה, בתנאים כמעט בלתי אפשריים ועל הקמת

בית סיעודי ראוי לשנים הבאות. תודה לכל חברי צוות הרווחה, לנורית אורן שניהלה את האגף שנים ארוכות ולאילת מרום שמנהלת את האגף כיום.

תודה גדולה לגיורא גודמן ולוועדת הספורט, שהחזירו לחיינו את הספורט הקהילתי.

תודה גדולה למתנדבים בספריה: רותי עמית מאיר ריינס, שושנה יודאקין וכמובן לרחל גינת שמתחזקת ושומרת על לב ליבו של כפר הנשיא-הארכיון, ובאותה הנשימה מצליחה לקרב את הספרים לכל ילד בכפר הנשיא.

תודה גדולה מגיעה לרחלי פוקס, למעין פלמה ולכל מי שהתנדב וממשיך להתנדב ולתרום לפעילות התרבותית המפוארת בכפר הנשיא. זה לא מובן מאליו שבתקציב המוקצה לפעילויות תרבות, הן מצליחות להפיק חיי תרבות עשירים 365 יום בשנה. זאת הזדמנות להודות לכל מתנדבים בקהילה, שכל אחד על פי יכולתו, תורם להרכבת הפסיפס ממנו מורכבת הקהילה.

תודה לכל המנהלים שעבדו איתי: ריטה, אילת, אלי, רוי ותמיר. כפר הנשיא זכה בשדרה ניהולית איכותית ומקצועית, שדואגת לטובת הציבור ולרווחתו. למדתי מהם המון והייתה לי זכות גדולה לעבוד לצדם. תודה גדולה לנעמי פורסטר על הסיוע והתמיכה, לסיון רביץ ארי שטיינר רויטל דיין וצוות הנהלת החשבונות על העזרה המקצועית השירות המסור והאוזן הקשבת.

היריעה אינה רחבה מספיק להקיף את כל התחומים בהם עסקתי במהלך השנים האחרונות, אך המכתב כבר ארוך. מי שרוצה לשמוע עוד, מוזמן לפנות אלי ואשמח לשתף. אני מבקש סליחה מראש, אם שכחתי להודות למישהו, על התמיכה והסיוע לאורך הדרך.

אני לא נפרד, רק מסיים את התפקיד הפורמלי. אמשיך לקחת חלק בחיי הקהילה ולתרום למען התפתחותה.

המון תודה לכולכם

באהבה יוחאי וולפין

פצ'מות ב"לב הקיבוץ"

אי שם שדה

A field somewhere

תמר לרנר Tamar Lerner

"אי שם לעבר לרעיונות על נכון או לא נכון ישנו שדה טאפגוש כך שם" רחל

מוסיקה מקורית
דניאלה לאמש
תום אלון

רקדנים יוצרים
גאות ניב
גילי הנאור
נועם בן ישראל
עידו מרון

עיצוב: סטודיו מרחוק קום צילום: אלכס ליסק

בתמיכת מועצה אזורית מנורה

שבת 28.4 ב"לב הקיבוץ" לרגל פתיחת התערוכה של רונה אנגלסברג
אנו שמחים לארח את להקת המחול תמר לרנר

11:00 - פתיחת דלתות 12:00 - מופע המחול "אי שם שדה" / בתום המופע יועבר כובע, מוזמנים לשלם כטוב על לבכם ועל ארנקכם

מה עשה שיר הרעות בסוריה

באחד ביולי 1974 חיבר טייס חיל האוויר אבי ברבר מכתב למשורר חיים גורי. במכתב בן שני העמודים ביקש ברבר, ימים לא רבים לאחר שובו מן השבי הסורי לאחר שמטוסו הופל במלחמת יום הכיפורים, להודות לגורי על שיר שחיבר המשורר למעלה מעשרים וחמש שנה קודם לכן.

הייתה זו יצירתו הידועה של גורי, שיר "הרעות", שעזרה לברבר וחבריו לעבור את החוויה הנוראה של עינויים, בידוד ושבי. "האמת", סיפר ברבר לגורי במכתב "שתמיד הייתי מרגיש חנק, גם בבידוד וגם כשהיינו ביחד, בזמן ששרתי את השיר, וכשמגיעים ארצה משמעות השיר מתחזקת, כאשר נתקלים בכל השמות שהלכו".

את ערך "הרעות" לא המציא חיים גורי. לימים סיפר המשורר כי "יצחק שדה בחוברות הפלמ"ח היה כותב מפעם לפעם על רעות הלוחמים". עם זאת, ובזכות השיר שחיבר, הפך המושג לאחד המזהים ביותר עמו.

בסוף שנת תש"ח כתב חיים גורי את שיר "הרעות". השיר כמו מביט אחורה אל השנה הקשה שחלפה – "כָּבֵר שָׁנָה. לֹא הִרְגָּשְׁנוּ כְּמַעַט אֵיךְ עָבְרוּ הַזְמַנִּים בְּשִׁדּוּתֵינוּ", ומבקש להנחיל לשומעיו את מורשת רעות הלוחמים במלחמת העצמאות, שהייתה ערך מרכזי בפלמ"ח.

לא היה זה השיר הראשון שכתב גורי על מלחמת השחרור. בראשית המלחמה הוא פרסם את שירו "הנה מוטלות גופותינו", "בעקבות נפילת מחלקת ההר, היא מחלקת הל"ה, בדרכה לגוש עציון הנצור בראשית ינואר 1948. כבר אז התייחס גורי לערך הרעות, ובפיהם של הנופלים שם בשירו את הקריאות – "לא בגדנו", "עשינו ככל שנוכל".

ברקע שיר "הרעות" עומד בעיקר קרב אחר, קרב הגבורה של הפלמ"ח בערב פסח תש"ח על מצודת המשטרה בבני יושע בגליל העליון לימים – מצודת כ"ח. בקרב זה מומש ערך הרעות בשורה של מעשי גבורה – לוחמים ומפקדים כאחד נפלו בקרב בשעה שנותרו עם פצועים בשטח ("אהבה מקודשת בדם") או בשלבי החילוץ שלהם ("הרעות נשאנוך בלי מילים"). "ציפורה היטיבה לתאר את הקרב הקשה הזה בדברים שנשאה בטקס יום הזיכרון שנערך השבוע בכפר הנשיא על הדשא שליד חדר האוכל.

מורשת הקרב ההוא, מורשת "לילות האימה הגדולים", היא הרעות. אין זה מפתיע לכן שכיום נמצא במצודת כח, הנקראת על שם עשרים ושמונת הנופלים

בקרבות עליה, "מוזיאון הרעות", המוקדש לפלמ"ח ולמורשת הרעות שלו – על שם השיר של גורי כמובן.

כך כתב גורי עצמו על שירו בשנת 1973 בספר "משפחת הפלמ"ח": והיא שעמדה לחברינו ולנו: שאין נוטשים פצוע בשדה; שכולם שווים בפני הסבל והשמחה; שמחלקה היא יותר מיחידה קרבית – היא קשר הרעים; שהיא אהבת דוד ויהונתן, שהיא חשובה לא פחות מן הנשק, התחמושת ותוכנית המלחמה.

בעיני גורי היתה הרעות אידיאל גדול יותר מהמסר המידי והחשוב של ערבות הדדית תחת אש: "הרעות היא מעבר לחברות בין אנשים. זו השתייכות למשהו שמעצב את חייך, את גורלך את אמונתך". בשירו "הנה מוטלות גופותינו" הוא הביע זאת כך: "יום חדש, אל תשכח! אל תשכח! כי נשאנו שמך עד המוות עצם את עינינו". גם ב"הרעות" הוא נושא פניו אל העתיד בשם הרעות: "כִּי רַעִים שֶׁנִּפְּלוּ עַל חֶרְבָּם אֶת חַיֵּיךְ הוֹתִירוּ לְזֵכֶר."

בשונה משירים קודמים שפרסם גורי, את השיר הזה "הרעות" הוא כתב במיוחד עבור הציזבטרון – להקת הזמר של הפלמ"ח, שהופיעה במהלך הקרבות (הוא גם לא פורסם בספר שיריו הראשון "פרחי אש" בשנה שלאחר מכן). הוא כתב אותו תוך כדי המלחמה, בסתיו תש"ט, כשהוא נלחם במבצע חורב בנגב – ומכאן בא "עַל הַנֶּגֶב יוֹרֵד לֵיל הַסֶּתִי."

סשה ארגוב הוא שהלחין מיד את השיר עבור הציזבטרון, בשילוב שהגשים את אמונתו של גורי ב"ברית שבין הלחן והמנגינה" בפזמונים ושירי זמר. להקת הציזבטרון ביצעה את השיר תוך כדי המלחמה, והוא הפך מיד למעין המנון של הפלמ"ח לזכר חלליו, ובעקבותיו של התרבות הישראלית בכלל. היה זה גם השיר האהוב ביותר על יצחק רבין, ולאחר הירצחו קיבל השיר ממד נוסף, של געגוע לדור הפלמ"ח ולערכים שסימל – לא רק רעות בין הלוחמים עצמם, אלא מסירות עד כלות הנפש למען הגורל היהודי בארץ והעתיד הגדול הנכון לנו.

גם הטייס אבי ברבר, במכתב מאוחר יותר לגורי, כתב לו: "קשה לי להסביר למה היה זה שיר הרעות, סוג של גלגל הצלה נפשי, אולי רק המילה עצמה, רעות, ואולי היתה זו המנגינה שהובילה. בשבי היו רגעים של בכי פנימי עמוק... ומה יותר מתאים וטבעי משיר הרעות, בו המנגינה מובילה אותך למילים עם הרבה משמעות, והמשמעות העמוקה שלהם פתאום מאירה לך."

אין להתפלא איפה כי על אף שמדובר בשיר שהפך לנכס צאן ברזל של החברה הישראלית, אנחנו לא מוצאים לחן מוכר נוסף שלו. לעומת זאת אנחנו מוצאים עשרות רבות של ביצועים ועיבודים שלו. הלחן של ארגוב הפך לחלק בלתי נפרד מהמילים של גורי, מהמסר של השיר ומההשפעה שלו עלינו.

גם גורי עצמו אהב במיוחד את שיר הרעות. בימיו האחרונים שרו לו בני משפחתו ליד מיטתו משיריו, וסיפרו כי כששרו את "שיר הרעות" הוא הצטרף אליהם לפזמון, "ונזכור את כולם!"...

כמו רובנו גם על חיים גורי עצמו היה אהוב ביותר העיבוד והביצוע של להקת הנח"ל, בתכניתה לרגל 30 שנה לפלמ"ח בשנת 1971.

אנדרטת כח רשימת הנופלים

חיים גורי בימיו בפלמ"ח

מה תרעש אבי / בארי חזק

מה תרעש אבי,
אבי השותק, המלא
צעקתו
אגרופי בשערוֹתֶיךָ, אני,
שהנני מכאוביך
העתידים לבוא.

איך לא אזכור
כי בדמעה אותי
זרעת
ובבכי אותי תקצור.

פִּינָה קֶטְנָה וִירוּקָה | איציק בן-דור

שלום חברים,

טוב, אוטוטו מסתיימת עונת הנדידה, וכבר יש קינונים וגוזלים/אפרוחים, ועדיין ניתן לשמוע את קולות החיזור אצל חלק מהציפורים. כן, אביב הגיע. אז מה עושים אם רואים גוזל שנפל מהקן?

- אם זה גוזל צעיר, אפשר להחזירו לקן (אין שום בעיה של ריח הידיים על הגוזל).
- אם זה גוזל של בז, אפשר להחזיר לקן, או לקחת קרטון, לעשות פתח גדול מלמעלה ולתלות על העץ בגובה, להניח את הגוזל בתוך הקרטון. ההורים ימשיכו לטפל בו.
- אם זה גוזל של עורב – לא להתקרב אליו!!! ההורים יטפלו בו גם על האדמה.

גם הצבאים בעונת ההמלטות. אם נתקלתם בעופר, לא לקחת אותו או להתקרב אליו. אימא שלו נמצאת בקרבת מקום.

בכל מקרה, אם ראיתם או אספתם בע"ח פצוע, יש להעביר אותו לשמורת החולה, או להתקשר לחימבולנס 3639*, ומתנדבים יעבירו אותו לבי"ח בספארי. גם משמורת החולה יעבירו לביה"ח, ולאחר טיפול רפואי, הוא יוחזר לטבע, למקום בו מצאו אותו.

ברשות העתיקות מחפשים עובדים לחפירות באזור הצפון.

אוטוטו, יצאו הנחשים ממקומות המסתור שלהם. יש להם המון ארס, אי לכך, יש לעשב מסביב לבתים. רותי עמית היא לוכדת נחשים, וגם "אמנן הדברות" שהקיבוץ עובד איתם ויש להם רישיון ללכידת נחשים. בשום פנים ואופן, אין להרוג נחש. הם בסכנת הכחדה. ואם לא יהיו נחשים, יהיו מגפות של חולדות, עכברים, נברנים וגם קנס של 600-1000 ₪.

בעקבות החורף השחון, הצמחייה מאוד יבשה. עד עכשיו היו שריפות בחורבת דרדרה שנגרמו ע"י מטיילים, ובאזור רמת נפתלי שנגרמו גם הן ע"י מטיילים לא אחראיים. אנו מזכירים לשים לב שלא תהיה שום צמחייה יבשה ליד המנגל/המדורה, לשים 2-3 בקבוקי מים לידיכם ולא לשפוך את הפחמים על הארץ בעודם חמים. כך נעבור את הקיץ בשלום

איציק

שיהיה לכולנו סופ"ש ירוק.

משולחן העורכת / שושנה שרקי

הדגל שלי / מילים: יורם טהרלב

אני וגם הסבתא
ישבנו פה בצוותא
על הספסל שבגינה
וסבתא שוב חוזרת ושוב היא מספרת
מה שהיה לפני המדינה:

איך ישובים בנתה היא
מגדל, גדר של תיל,
ובלילות שמרה מפני אויב
בדפנה וחניתה
מהמגדל הביטה
ושרה עם כולם מכל הלב:
הדגל שלי הוא כחול ולבן
אתמול, היום וגם מחר
הדגל שלי הוא כחול ולבן
כמו הים והמידבר.

אני וגם הסבתא
ישבנו פה בצוותא
על הספסל שבגינה
וסבתא שוב חוזרת ושוב היא מספרת
מה שהיה לפני המדינה.

היום הכול פורח גדל ומתפתח
רואה ולא מאמינה
והיא תמיד חוזרת
צוחקת ואומרת
אסור לשכוח את המנגינה:
הדגל שלי הוא כחול ולבן...

ישבנו בצוותא
שמה! שמה!

